

bisse Forslag bleve samlede til eet. Jeg er ikke blind for, hvad der ogsaa forrige Gang udtaltes i Betænkningen, at det har sine Vanskeligheder at faae en fælles Straffelov for begge Værn, der er jo alene i Udtrykkene, der bruges ved Sværnet og Landværnet, mange Ting, som ikke ere ganske kongruente, ligesom der ogsaa med Hensyn til Indholdet kan fremkomme Forskjelligheder. Det vare vi allerede dengang ikke blinde for, men den Interesse, man havde for, saavidt muligt, at have fælles Foranstaltninger for Forsvaret i det Hele, var dengang overveiede, og jeg antager, at den ogsaa vil være det nu. Jeg turde ikke lade denne Hensigt fra det ærede Medlem gaa uomtalt hen, da jeg anser det for at være en overveiede Fordel, at Straffeloven kan være fælles, forsaavidt det ikke skulde støde paa uovervindelige Vanskeligheder, s. Ex. den, at Ministerierne ikke kunde blive enige om Principerne i det fælles Forslag. I saa Tilfælde vilde jeg ganske vist have, at man tog, hvad man kunde faae for hørt enkelt Værn; men jeg haaber, at vi maa kunne se en lykkelig Enighed mellem Ministerierne om et Straffelovudkast, bygget paa virkelig humane Principer. Angaaende Hensætningen om at tage det foreliggende Forslag tilbage har jeg allerede udtalt mig, da jeg første Gang havde Ordet lige overfor den høitærede Minister, og der er jo ingen Tvivl om, at jeg ikke vil tillægge Ministerens Hensætning mindre Vægt end den, der kom fra de ærede Medlemmer, som tilraadede det Samme. Naar jeg altsaa fremdeles ikke paa Forslagsstillernes Vegne kan tage Forslaget tilbage, da er det, fordi jeg ingenlunde anser et saadant eventuelt Udvalg for at skulle være nødt til blot at være et Benteudvalg, som skal afvente et endelig udarbejdet Forslag fra Regjeringens Side. Det endelige Resultat af de Overveielser, der foregaa i begge Ministerierne, have vi jo ikke set, vi vide ikke, om det bliver et fuldstændig udarbejdet nyt Forslag, eller om Overveielserne kunne føre til, at Ministerierne ville foretrække at arbejde paa Grundlag af det hidtilværende Udcast og altsaa for Udvalget udtale sin Opfattelse om principielle Punkter, saa at man muligvis i Udvalget kunde blive enig med Regjeringen. Det er endnu ikke afgjort, det er endnu paa Overveielsernes Standpunkt, og denne Udvei vilde vi jo i ethvert Fald affjære os ved nu at tage Forslaget tilbage. Kommer Udcastet fra Regjeringens Side ikke endnu i denne Samling, vil det ogsaa staa Udvalget adent inden Samlingens Slutning at optage et mere eller mindre gennemgaaende Arbejde paa Basis af det nu foreliggende, saa at der inden Samlingens Slutning kunde komme til at foreligge en Betænkning, hvad jeg vilde sætte megen Pris paa. Man maa jo erindre, at det ikke er noget nyt eller umodet Forslag, her foreligger, det har, som det ærede Medlem fra Helsingør (Thomsen)

gjorde opmærksom paa, været gennemdebatteret mangfoldige Gange, og mange, jeg tør forudsætte vise, Hoveder have været lagte i Blod for at gjøre det saa fyldestgjørende som muligt, saa at jeg tror, at man efter Omstændighederne ogsaa vilde kunne lade sig tilfredsstille ved at arbejde paa det hidtil værende Grundlag, om jeg end skal være fuldstændig villig til at erkende, at det i mange Henseender kunde trænge til Forbedring. Idet jeg altsaa tror, at det vil være rigtigt at afvente det Resultat, som de Overveielser, der foregaa i Ministerierne, maatte føre til, skal jeg fremdeles tilraade at fastholde Forslaget og lade det behandle i et Udvalg. Det er imidlertid, som det ærede Medlem fra Helsingør gjorde opmærksom paa, en Holdning fra Forslagsstillernes Side, der er noget forskjellig fra den Betragtning, som vi havde, da vi indbragte Forslaget, og som jeg dengang udtrykte saaledes, at vi nu maatte ønske, at det andet Thing kunde faae Leilighed til at komme med sin Udtalelse, som ikke fandt Sted sidst, idet Samlingen sluttede, inden der kunde foreligge Betænkning fra det andet Things Udvalg. Det er altsaa forsaavidt en forandret Holdning fra vor Side, og den er ganske vist fremkommen ved Regjeringens Erklæring, thi havde man ikke den — og vi kunde jo paa Forhaand ikke have Oplysning om, hvorledes Regjeringen vilde stille sig, eller hvorvidt den vilde tage Initiativet — havde man ingen anden Vej at gaa, end den at fortsætte Forhandlingen med det andet Thing, og det kunde da være ret naturligt at optage Raaden paa det Sted, hvor den sidst slap. Efter Regjeringens Erklæring er det fuldstændig naturligt, at vor Stilling ogsaa bliver en anden, at vi tilraade, at Forslaget bliver behandlet i et Udvalg af Thingets Medlemmer, saa at Thinget kan forbeholde sig frit Valg.

N. B. Jensen: Naar den ærede sidste Læser udtalte, at det var Landstinget, som i sin Tid havde været Foranledningen til, at man havde tilveiebragt et Fællesudkast til Straffelov for Hær og Flaade, er det ligesaa rigtigt, som det ogsaa er rigtigt, at Loven i Landstinget, da Sagen sidst var til Behandling, mødte en meget stærk Modstand netop fra Marinens Side ligeoverfor Sammensmeltningen af disse to Ting. Jeg tror, at, naar man har Lovforslag, der som det nærværende væsentlig er bygget paa Arreststraf og Afsoning af Arreststraf, og det paa den anden Side er oplyst gennem Oplysninger fra Ministeriets Side, at mange af Skibene slet ikke have nogen Arrest, hvori Straffen kan affones, saa ligger der allerede et Moment til ikke at staa to Ting sammen, som ikke høre sammen. Jeg tror, at der er mange andre Omstændigheder, som gjøre det lidet ønskeligt at staa dem sammen, og jeg skal ogsaa gjøre opmærksom paa et andet Hoved-